

11. årgang 1991

August/September/Oktober

Den levende tid

Mon det er rigtigt, at begreberne ro og eftertænsksomhed er blevet et problem for os i løbet af de sidste efterhånden mange år.

Det er »fint« at have travlt — lugter af succes, af at være et vigtigt og uundværligt hjul i maskineriet.

Og fritiden, den skal helst bruges til noget nyttigt. Ikke så sjældent bliver man stillet over for spørgsmålet: »Hvad er dine fritidsinteresser«, og ve den, der da ikke kan præsentere en lang liste over kropslige aktiviteter som golf, tennis, jogging, ski, svømning, windsurfing osv. osv. Som tiden var en fjende — evigt på jagt efter os — en fjende, som vi derfor af al magt skal få til at gå.

Men hvor bliver eftertænsksomheden af? Hvor bliver muligheden af for at sidde og kigge på skyerne og lade tankerne strømme? Hvornår bliver der mulighed for bare at være?

Man har brugt årtier på at udvikle fly, der kan bringe os fra New York til Paris på tre timer.

Hvorfor?

Fordi det går hurtigt.

Ja, det har vi forstået, men hvad skal det til for?

At det går hurtigt!

Svaret er det samme hver gang. Sjældent — næsten aldrig — vil man høre, at

så bliver der tid til at sætte sig ned og tænke sig om. — For det ville jo være tidsspilde, og tid er penge og skal derfor bruges fornuftigt. Men vi kan ikke udregne livet i kroner og ører — vi kan ikke bruge købmandsregning på det. Det ville være lige så begejstret som købmanden i Exupéry's fortælling om den lille prins. Den købmand, der med fryd sælger piller, der sparer menneskene for den tid, det tager at drikke — 53 min. om ugen sparer man! — Men man mister altså også den dybe tilfredsstillelse ved at få slukket sin tørst.

På den ene side gør vi altså, hvad vi kan for at spare på tiden, som om den var det kosteligste af alt — for dernæst at gøre alt, hvad vi formår for at skille os af med den, få den til at gå. Og det er et paradox. Det er en måde at være til på, som i virkeligheden slet ikke tillader os at være til i vores følelser og stemninger, i vores sorg og vores glæde.

Vi er ikke vant til at være til i tid og rolig venten, og derfor bliver glæden for flygtig og smerten ubærlig.

Men vi *kan* kun være til med den dybe viden, at der er en tid til alt. En tid til at græde og en tid til at le. En tid til at sørge og en tid til at danse. En tid til at søge og en tid til at miste. — Og en tid til at fødes og en tid til at dø. At leve helt og fuldt, det er at åbne sig for nuet — også det smertefulde — for hvert øjeblik er livet værd, er et af mit livs øjeblikke. Bibelen ynder at ligne et menneske ved et træ. Et menneske er som et træ plantet ved bækken, står der i en af de gammeltestamentlige salmer. Med rødderne dybt begravet i den fugtige levende muld og med kronen strakt mod solen og den

blå himmel. Ubevægeligt og uflytteligt er træet til, i en rolig venten på årstidernes skiften. På sommerdage breder det sin krone magtfuldt ud, så dyr og mennesker kan finde hvile i dets skygge. Når efterårsstormene rusker bladene af hver gren og hver kvist lader træet roligt det ske. Det ved godt, at stormen ikke betyder død, selv om det for en tid skal stå med nøgne og modløst strittende grene. Træet ved, at det blot er vinter og hviletid. Der kommer igen et forår, hvor Gud i sin grænseløse fantasi vil klæde træet i grønt, hvor blomster vil smykke dets kviste og hvor fugle vil kvindre og bygge rede mellem dets grene. Dage, hvor menneskene igen vil lejre sig i dets skygge. Træet lever. Det er til i sin jordbundthed. Det lader livet komme til sig i en rolig vidende venten — hvor øjeblikket er livet værd.

Veg og svag kalder man måske den, der ikke måler tiden i kroner og ører, men i stedet måler i livet ro. Ved da, at træet ikke er dorskt. Tværtimod! Midt i sin ro er det sprængfyldt af liv og af håb:

For et træ er der håb,
fældes det skyder det atter.

Det fattes ej nye skud;
Ældes end roden i jorden,
dør end stubben i mulde,
lugter det vand,
får det nye skud,
skyder grene som
nyplantet træ.

Jobs bog

Vi bilder os ind, at vi kun lever i livets højdepunkter, men lægger vi højdepunkterne i vores liv sammen, bliver det ikke ikke til meget andet end en samling

punkter. Lægger vi mellemrummene mellem punkterne til — al den tid, hvor vi ventede, hvor livet stod stille, hvor det var som at »spilde sin tid«, så bliver det pludselig til levet menneskeliv. Så har vi det hele, hvert minut, vi nogensinde har tilbagelagt.

Tænk om vi kunne nyde det hele. At nyde forløbet er den hemmelighed, der udvisker myterne om de store højdepunkter og om at spare tid. I de glimt, hvor vi opdager, at det er godt at være — lige nu — dér lever vi, og det er måske livets dybeste indsig.

Sisse-Margrethe Landert

Menighedens spalte(r)

Denne plads er beregnet til læsernes indlæg. Meninger, oplevelser, gode ideer — kort sagt, sæt fantasien i sving! Send noget skriftligt eller ring, så sætter vi det på skrift. Tlf. 65 35 11 18, Skellerupvej 40, Lone Wellner Jensen. Indlæg kan også sendes til de to øvrige medlemmer af »Kirkenyt's« redaktion — Janne Kølleskov, Skellerup og Liss-Lotte Talbro, Ellinge.

Ellinge Læseforening

Som det sikkert er bekendt for de fleste, har Ullerslev kommune nedlagt Ellinge Bibliotek. Vi har derfor stiftet Ellinge Læseforening, og regner med at starte op den 3. september i samme lokale, som biblioteket befandt sig i. Vi har fået lov til at beholde den gamle bogsamling, og vil søge forskellige fonde til køb af nye bøger. Vi har allerede mange medlemmer, men vil gerne have endnu flere. Lånerkort til 20 kr. pr. husstand kan købes hos købmanden i Ellinge.

Vi regner med at have åbent for lån af bøger tirsdag eftermiddag samt torsdag

aften. Der vil også blive oplæsning for børn, de såkaldte eventyrtimer, vi havde for år tilbage, som var en stor succes.

Vi har været så heldige at få Gerda Dalsgaard til at passe bogsamlingen og udlånet. Den ansvarshavende bestyrelse består i øvrigt af:

Elna Noesgaard (formand)

Gerda Dalsgaard (næstformand)

Helge Sejten (kasserer)

Liss-Lotte Talbro (sekretær)

Elin Hansen (sælger af læserkort)

Folk i Skellerup, som gerne vil låne bøger i Ellinge, er også velkomne til at melde sig ind i vores læseforening.

LLT.

Til konfirmandforældrene

Et glimt fra pjecen »Konfirmation - en forældresag«

Selv om dåben er den afgørende forudsætning for konfirmationen, er den ikke den eneste. Gennem konfirmationsforberedelsen skal børnene få fortrolighed med den kristne børnelærdom og folkekirkens gudstjeneste.

Ikke noget skolefag

Hvad den praktiske organisation angår, omfatter konfirmationsforberedelsen mellem 48 og 56 timer, der normalt ligger i skoletiden i de første morgentimer.

Det er naturligvis en frivillig sag, om man melder sig til konfirmationsforberedelse. Men har man meldt sig, er der mødepligt til timerne. De må passes med

samme omhu som skolegangen. Men det er vigtigt at understrege, at det ikke drejer sig om almindelig skolegang. Man »går til præst«.

Derfor foregår konfirmationsforberedelsen som regel i præstegårdens eller kirkens konfirmandstue. I de senere år er der bygget mange veludstyrede konfirmandstuer rundt i sognene, velegnede som ramme om det kristne ungdomsmiljø, som konfirmationsforberedelsen gerne skulle være.

Det er nemlig ikke præsten som privatperson, der tænkes på med udtrykket »at gå til præst«. Det er præsten som det menneske, der her i sognet har fået be-

troet den opgave at holde gudstjeneste, prædike, døbe og undervise, konfirmere, vie og begrave, øve sjælesorg m.v. Når man går til præst, lærer man altså kirken at kende indefra, så at sige. Det har derfor betydning, at konfirmationsforberedelsen foregår i de omgivelser, hvor præsten bor og virker.

Samarbejde med forældrene

Et vigtigt led i konfirmandarbejdet er kontakten til forældrekredsen. Det er almindeligt, at der indbydes til forældre-aftener eller til gudstjeneste med efterfølgende kirkekafe, hvor præsten fortæller om konfirmationsforberedelsen, og hvor forældrene har lejlighed til at komme frem med synspunkter og spørgsmål — ligesom præsten kan appellere til forældrenes medleven og medarbejde. Der er også steder, hvor man har en studiekreds for konfirmandforældre, hvor forældrene gennemgår og drøfter det samme stof som deres børn.

Den kristne børnelærdom

Konfirmationsforberedelsens indhold er »fortrolighed med den kristne børnelærdom og folkekirkens gudstjeneste.«

Betegnelsen »den kristne børnelærdom« betyder ikke, at det er noget, der kun er for børn og som bliver uaktuelt senere. Tværtimod vil betegnelsen udtrykke, at det drejer sig om så vigtige elementer i den kristne tro, at enhver døbt må kende dem lige fra barnsben af for at kunne leve sit liv som et kristent menneske.

Oftentimes har man forstået børnelærdommen som de fem hovedstykker i Luthers lille Katekismus. Ikke bogen, men indholdet:

De ti bud (Hvordan skal vi leve?)

Trosbekendelsen (Hvad er kristendom?)

Fadervor (Om bøn til Gud)

Dåben (Hvor hører vi til?)

Nadveren (Om gudstjenesten)

Det er derudover overladt til den enkelte præst nærmere at fastlægge læseplanen for konfirmationsforberedelsen og de enkelte timers indhold og metode.

Fortrolighed

Om konfirmandernes forhold til børnelærdommen og gudstjenesten bruger anordningen udtrykket »fortrolig«.

Det er et vigtigt ord, der siger noget afgørende om konfirmationsforberedelsens målsætning. Fortrolighed er jo ikke det samme som en masse boglige kundskaber og paratviden om kristendom og kirke. Fortrolighed er noget mere end det blot forstandsmæssige. Man kan godt vide en masse om kristendom uden at være fortrolig dermed.

Fra dagligdagen ved vi, at fortrolighed forudsætter et nært personligt forhold til dem, man er fortrolig med. Fortrolighed har med personlig nærhed at gøre; fortrolighed inddrager hele personen. Det samme gør sig gældende ved fortrolighed med den kristne børnelærdom og folkekirkens gudstjeneste.

Fortrolig med børnelærdommen bliver man først, når man erfarer, at den handler om mig og min verden.

Fortrolig med gudstjenesten bliver man først, når man forstår sig selv som hjemmehørende i den menighed, der fejrer gudstjeneste.

Det drejer sig altså ikke om neutral orientering om kristendom. Erfaring og oplevelse, indøvelse og indlevelse bliver

nøgleord i en konfirmationsforberedelse, som sigter mod at føre ind i fortrolighed med den kristne børnelærdom og folkekirkens gudstjeneste.

Folkekirkens gudstjeneste

Anordningen nævner den kristne børnelærdom og folkekirkens gudstjeneste i samme åndedrag. For der er et levende samspil mellem forberedelsestimerne og søndagens gudstjeneste. Det samspil er endda konfirmationsforberedelsens særkende, som adskiller den fra skolens kristendomsundervisning.

Timerne i konfirmandstuen og gudstjenesten i kirken må ikke skilles. Spørgsmålet, om konfirmanderne skal gå i kirke, er derfor helt forkert stillet.

Støtte fra forældrene

I vor nuværende folkekirkelige situation er der grund til at tale klart og tydeligt om gudstjenestens store betydning. Og der skal appelleres lige så klart efter konfirmandforældrenes støtte. Den kan ikke undværes.

Ved en forældresammenkomst blev spørgsmålet stillet: »Hvor tit skal konfirmanderne gå i kirke?« Præsten svarede: »Det er ikke så afgørende; bare I selv gør det!«. Forældrenes eksempel er mere værd end alle præstens regler.

Gudstjenesten — vores holdepunkt

Gudstjenesten er hjerteslaget i den kristne menigheds liv. I gudstjenesten sker mødet med den levende Jesus Kristus. Her lyder et budskab til os om, at vi ikke er vejløse flygtninge i livet, men at vi hører hjemme hos Gud, fordi vi i dåben blev hans børn.

I vores forvirrede og fortumlede tid har vi brug for gudstjenesten som det holdepunkt, der giver tilværelsen sammenhæng og mening. Det har store børn, som står for at skulle finde deres egen vej videre frem, også brug for. Ellers bliver de let et offer for tilfældige påvirkninger og modestrømninger.

At hjælpe konfirmanderne til at vokse ind i fortrolighed med gudstjenesten er den bedste livshjælp, vi kan give dem — både som forældre og som menighed.

Konfirmationen — en fest

Kører man gennem landet en forårssøndag, ser man det straks, når man kommer til et sogn eller en by, hvor der er konfirmation.

Der er flag overalt. Konfirmationen er en ægte folkelig fest. Den er ikke bare en privatfest, men den vedrører fællesskabet.

Dertil kommer, at konfirmationsfesten viser fællesskabet mellem kirke og folk. Der er sammenhæng mellem festen i kirken og festen i hjemmet.

Mange mennesker har den fordom, at når man kommer i kirke, skal man have hængemulen på. Ikke noget med fest her! Festen begynder først bagefter.

Konfirmationsgudstjenesten kan bryde med den fordom og vise, at gudstjenesten er en fest. Vi kommer i kirke konfirmationssøndag for at blive fornyet og styrket i glæden og i fællesskabet. Det er den inderste mening i al virkelig fest.

Konfirmationen

— en bekræftelse i hjemmet

Det personlige fællesskab mellem mennesker lever af, at det hele tiden bliver bekræftet. Kærlighed er aldrig en selv-

● følge. I ægteskab, i venskab og i forholdet mellem forældre og børn må der ske en stadig bekræftelse af det, der binder os sammen.

Det kan ske i ord eller gennem handlinger og tegn. Et kærtegn er et kærligheds-tegn, altså en bekræftelse. En gave, et godt ord eller et håndtryk kan sige det samme.

Store børn, som er på vej fra barndom til voksenalder og er usikre på sig selv, har i særlig grad brug for en sådan bekræftelse. Det er den menneskelige baggrund for konfirmationen. Ved festen i hjemmet bliver familiens fællesskab og kærlighed bekræftet for konfirmanden. Festbordet og blomsterne, gæsterne og gaverne, taler og sange, siger det samme, direkte eller indirekte: »Vi bakker dig op! Du er en af vore egne!«

Konfirmationen

— en bekræftelse i kirken

I kirken bekræftes konfirmanden tillige i sit tilhørsforhold til den kristne menighed.

Det siges undertiden, at konfirmationsgudstjenesten er en almindelig søndagsgudstjeneste. Det er både rigtigt og forkert. Det er rigtigt på den måde, at hver eneste gudstjeneste er en bekræftelse på, at vi hører Gud til. Men i konfirmationsgudstjenesten sker der det særlige, at det her siges til hver enkelt konfirmand med navns nævnelse, hvad han eller hun har modtaget i dåben.

Konfirmationen føjer ikke noget til. Men den minder hver enkelt konfirmand, hvad dåben betyder.

På den måde er konfirmation bekræftelse.

Vi skal konfirmeres

Når mælkebøtten blomstrer med frø og fuggeuld når græsset gror i grøften og korn står op af muld når katten føder unger og kyllinger er små da må vi undres længe før vi kan alt forstå.

Når piger ikke leger med dukkevogn og sut når legetøj kasseres og barndommen er slut når I tør prøve kræfter med ting I ikke ved da må I gå alene og finde ny besked.

Måske vil dage smuldre og glæder gå itu måske vil alting ændres fra dette lyse nu men livet er en gave og alle tårer værd Gud giver dig det hele og har dig altid kær.

Til lykke med Guds kærtegn for pande og for bryst til lykke med det livsord som vender mørkt til lyst. At lykkes er at leve og kende mod og håb og satse alle kræfter og takke for sin dåb.

Inge Hertz Aarestrup (1986)

Den kære familie

Hvis nogen praler med deres dejlige børnebørn, er det fordi, de ikke har truffet mine.

TEKST OG TEJNING:
GUNILLA DALS GREEN

Til konfirmanderne

Vi begynder i år konfirmandforberedelsen **torsdag den 5. september kl. 8,05.**

Forberedelsen foregår i præstegårdens konfirmandstue, og I bedes den første gang medbringe dåbsattest/navneattest.

Samtidig vil jeg indbyde til

Konfirmandforældreaften

For Ellinge-konfirmanderne onsdag den 25. september kl. 19,30.

For Skellerup-konfirmanderne torsdag den 26. september kl. 19,30.

Seddel om indhold og sted sendes med konfirmanderne hjem.

Lone Wellner Jensen

Ved redaktionens slutning så regnskabet for Zilipa således ud:

Dato	Indgået	Udgået	Saldo
1/5	Kassebeholdning		6.789,75
4/5	Indbetalt til CCF	130,00	6.659,75
4/5	Frivilligt bidrag	200,00	6.859,75
4/5	Frivilligt bidrag	100,00	6.959,75
4/5	Frivilligt bidrag	20,00	6.979,75
8/6	Indbetalt til CCF	130,00	6.789,75
8/6	Overskud fra bazar	2.833,50	9.683,25

CCF = Christian Children's Fond (Kristne Børnefond)

Vi vil takke alle hjælperne til bazaren, og ikke mindst de folk, som trofast mødte op og støttede os. Også tak til Skellerup Folkedansere for deres festlige opvisning. Trods vejret ikke var det bedste, vi har haft, var det dejligt at se så mange mennesker i præstegårdshaven. Desuden skal der lyde en stor tak for alle de fine kager, som forskellige mennesker havde bagt og skænket os. Det er vidunderligt med så stor en opbakning.

Brev fra Zilipa (oversat)

*Kære venner i Skellerup-
Ellinge Menighedsråd*

Hvordan har I det? Vi har det godt her. Jeg takker jer for julegaven I sendte mig på 2034 francs. For disse penge er det lykkedes mig at købe følgende ting:

20 kg bønner	900 fr
Cassava	300 fr
1 kg salt	70 fr
1 tallerken	280 fr
Body lotion	80 fr
Durra-ben (korn)	200 fr
10 kg soya bønner	200 fr
Bananstokke	2 fr

Certificate no. 002055	Sponsor copy	Project no. DK0122
BØRNEFONDEN		
Date 27.12.90	Amount 100.00	
To Niamina Zilipa	FRW 2034	
Open 315392 Case no. 000135	Subtotal 200179	Sex F
Project NGODOKANKOMERE FHP		
Name	Account no. 501209539	
Skellerup-Ellinge Menighedsråd		
Purpose of gift		
Christmas		
DVC No. 31	DVC Date 05.12.90	

*Læg mærke til den noget specielle måde,
der kvitteres på — med fingeraftryk!*

Jeg vil slutte med at ønske jer et lykkeligt nytår. Jeg klarer mig godt i skolen.

Kærlig hilsen

Zilipa

Fra en høstprædiken

Af

*Lisbeth Smedegaard Andersen
Risskov kirke*

»Husker du synet af byggen,
en strømmende, skyggegul mark?
Mærked du kærnernes hårdhed
bag avnernes støvtynde bark?
Tog du om vippernes duske,
med en hånd, der var fin og bleg
og mærked de modhageskarpe strå,
hvor du ventes et silkeblødt svaj?
Følte du længsel tilbage
med forår — forjættelsens dage —
og nætterne —
nætternes svævende dufte
fra flager af hyl?*«*

At fejre høstgudstjeneste er en gammel skik, der har rod i et samfund, der på mange måder var meget anderledes end vort. Men dog kaldes der netop ved en høstgudstjeneste på en eftertanke og en besindelse, som vi måske har endnu mere brug for, end man havde i tidligere tiders bondesamfund — dér, hvor årstidernes vekslen og menneskelivets stigen og falden hørte nært sammen — hvor billedet af væksterne, der spirer, gror, blomstrer og visner bort, næsten af sig selv også bliver til et billede på menneskelivet. Et billede, man ikke behøvede at reflektere sig til. Det levede og groede selvfølgelig i én fra fødsel til død.

Sådan var Gammel Testaments verden. Dér takker man Gud for kornets

vækst og druernes modning, for sildigregn og tidligregn.

Sådan er også evangeliernes verden. Jesus bruger i sine fortællinger billeder fra denne dagligdag: »Med himmeriget er det ligesom med et sennepsfrø«, siger han — eller »hvis hvedekornet ikke lægges i jorden og dør, bliver der kun det ene korn; men hvis det dør, bærer det megen frugt...«

I en sådan verden gives der mennesker pauser. Tid til stilhed og til eftertanke. Mennesker får tid til at modnes, og deres tanker får tid til at folde sig ud.

Men hvordan i vor verden? Vi kender ikke den ro. Vi hviler aldrig i os selv. Jeg læste forleden et interview med en forsker, der meget rammende karakteriserede vor tids mennesker på den måde, at »vi tør ikke stoppe op og tænke os om af angst for at få det endnu værre. Vi drøner bare af sted...«

Men:

»Høst er vibrerende stilhed —
en dirren i alt, der har liv,
en cello, hvis strenge kan stemmes,
til angstens — og glædens — motiv«.

I stilheden lytter vi — lærer noget om os selv. Og måske *er* vi bange for at finde forladtheden, ensomheden, bange for at finde vor egen magtesløshed? Bange for at skulle igennem den »modhageskarpe« erkendelse af angst? Men måske er det nødvendigt at skulle gennem angsten for at bjerpe den fortættede glæde ved hver dag? For at kunne leve nærværende og levende, i stedet for i blind og døv ligestyldighed? For vi *er* jo mennesker — magtesløse og afhængige — og vil vi ikke se det, får vi dette usande og for-

krampede forhold til vor omverden, hvor vi bare »drøner af sted«.

Og hvad hjælper da al vor viden? Hvad nytter det, at vi forbedrer vore metoder, så vor høst bliver større og større, vor effektivitet mere og mere imponerende, hvis den ikke skaffer os det, vi i vor utryghed søger: Glæde, meningsfuldhed, kærlighed til livet og til hinanden.

For det findes kun dér, hvor vi har set magtesløsheden i øjnene og derfor ved, at vi først må forlade os på Guds magt. Stole på, at han er ved vor yderste grænse som sandhed, barmhjertighed, kærlighed. Og at se det, er ikke at *skulle have* noget at tro på — ved siden af alt det andet, vi også *har* — men det er ganske enkelt at finde sandheden om mennesket selv.

For heraf giver sig også vor holdning til det, vi omgives af: Om vi opfatter høsten, livet, arbejdet, som en mulighed, vi må takke Gud for, eller som en retmæssig betaling for al vor klogskab og slid. Sammen med det hører også, om vi vil modtage vore gode kår som noget, vi har forskaffet os ret til — også ret til at forbruge, nyde, være tilfredse og handle kortsynet med, eller om vi vil se dem som en ufortjent forjættelse — et tegn på, at Gud ikke har glemt os, men at han stadig påny skaber liv og mulighed for os, så vi kan leve i dagene uden bekymring og bruge vore kræfter og vor begrænsede tid til at *være*, hvor vi er!

Og det til trods for disse moralister, der stadig med løftede pegefingre sætter minus ved glæden. Dem, der ikke glæder sig, men altid hæfter sig ved det uretfærdige ved, at der er så mange, der har det

dårligt. »Kan der virkelig være en Gud til, når han tillader denne uretfærdighed?« Det *kan* være en ægte bekymring, men det kan *også* være et skalkeskjul for vor egen manglende taknemlighed — og manglende glæde?

Måske må vi undertiden spørge os selv, om vi skyder os ind under bekymringen for verdens uretfærdighed for at slippe for at være nærværende og levende her, hvor vi er? De store mål har altid være de mest interessante — og har ikke sjældent givet en god undskyldning for at lade de små og mindre ærefulde ligge.

*Et samfund kan være så stenet
At alt er en eneste blok
Og indbyggermassen så benet
At livet er gået i chock.*

*Og hjertet er helt i skygge
Og hjertet er næsten hørt op
Til nogen begynder at bygge
En by der er blød som en krop.*

Inger Christensen

Se her!

Velkommen til sommermøde
i præstegårdshaven
søndag den 11. august kl. 14,00

Taler:

Bjørn Krab-Johansen

»Fortællingen som grundlag
for vores livsforståelse«

Kaffe til medbragt brød

Bemærk:

Gudstjenesten i Skellerup kirke kl. 14,00

Ingen gudstjeneste i Ellinge

(ændring i forhold til tidligere gudstjenesteliste)

